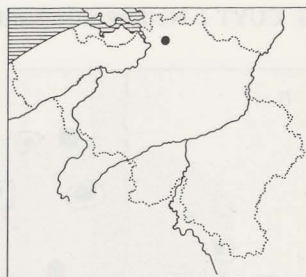

G. CUYT

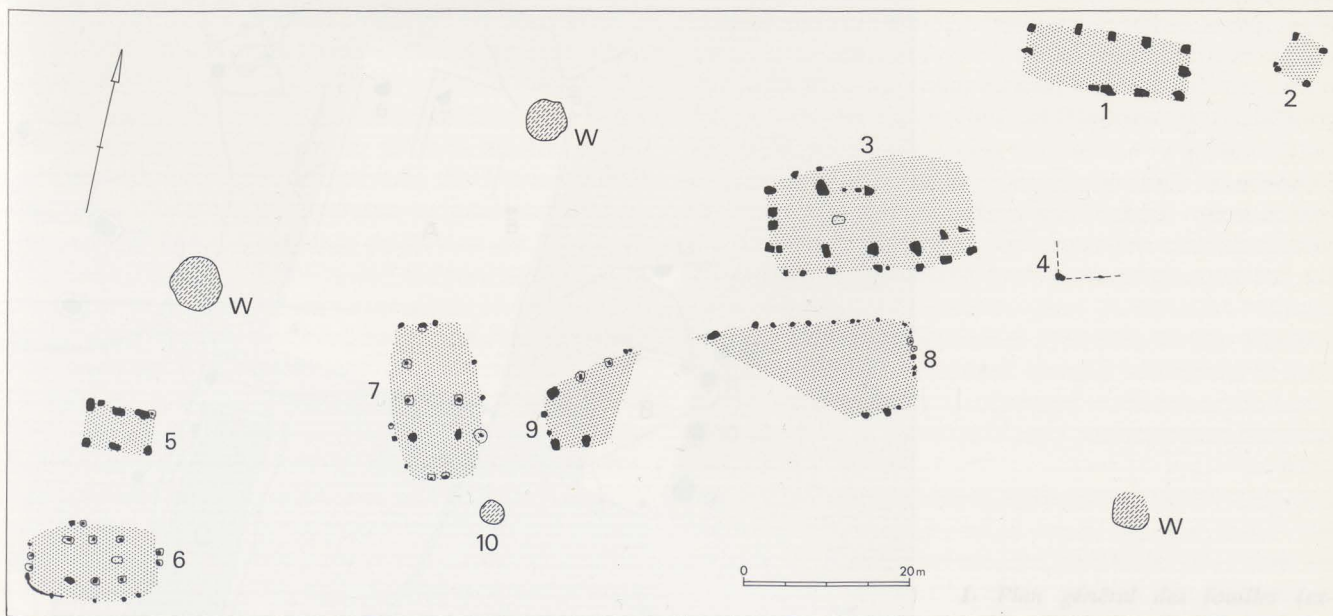
Nederzetting uit de 12de eeuw te Wijnegem

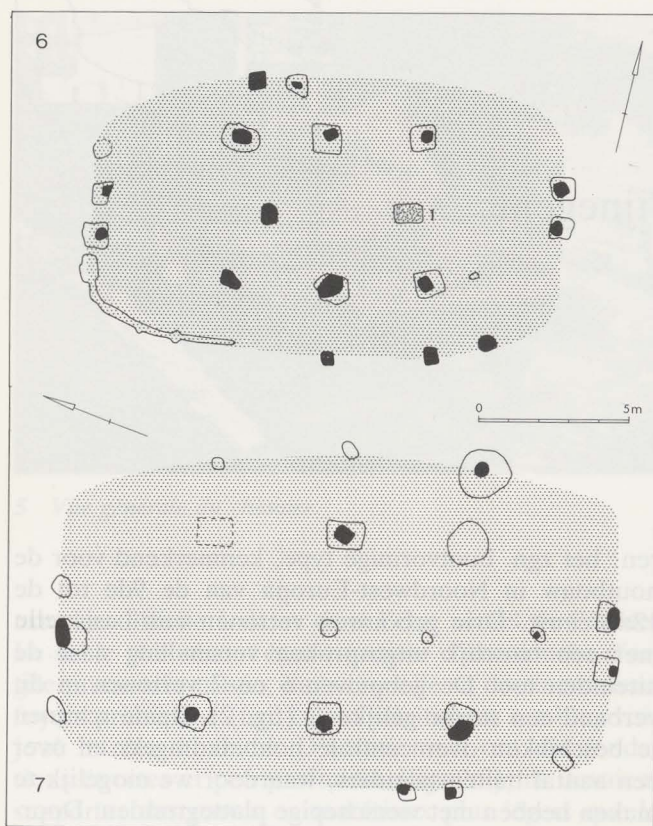
Het archeologisch onderzoek te Wijnegem in 1985 door de Antwerpse Vereniging voor Romeinse Archeologie (A.V.R.A.) en de Nationale Dienst voor Opgravingen spitte zich vooral toe op de zone met middeleeuwse gebouwsporen ten westen van de Romeinse gebouwen. Onderzoek in de oostelijke sector, nl. in de Romeinse zone, was in 1985 niet mogelijk. Voor zover vastgesteld, omvat de middeleeuwse nederzetting 9 gebouwen en een drietal waterputten (fig. 1). Vijf plattegronden zijn nagenoeg volledig opgetekend. Het grootste gebouw was zeker een woonhuis (fig. 1:3). Mogelijk kunnen nog twee andere gebouwen, waarvan één met haard, als woonhuis geïnterpreteerd worden (fig. 1:6-7). Buiten een zgn. spijker (fig. 1:2) is de identifikatie van de overige gebouwen niet zo gemakkelijk. Waarschijnlijk kan het kleine gebouw 5 (fig. 1:5) eveneens als een soort spijker beschouwd worden.

De belangrijkste bevinding van het archeologisch onderzoek geldt het type waartoe de gebouwen beho-

ren: het zgn. bootvormige type, kenmerkend voor de houtbouw in Noordwest-Europa van de 9de tot de 12de eeuw. Drie gebouwen vertonen een basisvorm met een tamelijk uitgesproken versmalling naar de uiteinden toe. De gebouwen 6 en 7 vertonen in dit verband een sterke gelijkenis (fig. 2). Beide schijnen te beschikken over centrale nokbalkdragers en over een aantal buitenstaanders, waardoor we mogelijk te maken hebben met vierschepige plattegronden. Doorgaans waren de buitenstaanders echter vrij ondiep ingeplant, zodat ze niet alle bij de opgraving konden vastgesteld worden. Bovendien bevond gebouw 7 zich in een zone die fel gestoord was door recente vergravingen zodat deze plattegrond slechts fragmentair kon worden ingetekend. Gebouw 6 had een haard (fig. 2), nl. een ondiepe roodbruine kuil met brokstukken verbrande leem en houtskool, waardoor de interpretatie als woonhuis waarschijnlijk is. Het uiterst schaarse schervenmateriaal, gevonden in de kontekst van deze gebouwen, levert een datering op in de 12de eeuw.

1 Voorlopig algemeen plan van de nederzetting uit de 12de eeuw.

2 Plattegronden van de huizen 6 en 7.

In de buurt van gebouw 7 werd een eikehouten waterput gevonden (fig. 1:10), bestaande uit twee uitgeholde halve boomstammen, aaneengesnoerd door twijgen die in gaten door middel van tappen vastgeklemd zaten. Tussen de twijgen en de boomschors zaten wig-

gen. De put kon tot op zijn maximale diepte (ca. 4 m) uitgegraven worden. De bodem bestond uit drie brede naast elkaar liggende planken. De datering van deze waterput is omstreden. Persoonlijk zijn wij geneigd om de put in de Romeinse tijd te plaatsen, en wel op grond van volgende criteria: totale afwezigheid van middeleeuws schervenmateriaal, aanwezigheid, hoewel uiterst schaars, van scherven van Romeinse dakpannen en van handgevormd IJzertijdaardewerk, aanwezigheid van Romeinse kuilen in de nabijheid, de verkleuring die volledig identiek is aan de verkleuringen van met zekerheid als Romeins te dateren kuilen. Hoewel deze waterput zich op 120 m afstand bevindt van de reeds eerder beschreven Romeinse gebouwen, is de aanwezigheid van nog niet ontdekte Romeinse gebouwen in de onmiddellijke buurt niet uit te sluiten. Mogelijk kunnen zelfs een aantal bouwsporen vlakbij Romeins zijn. Doch wij hebben te kampen met een site, die zijn geheimen niet gemakkelijk prijs geeft, want het verschil tussen Romeinse en middeleeuwse paalsporen is dikwijls onmogelijk waar te nemen. Hopelijk zal een ¹⁴C-datering uitsluitsel geven over de ouderdom van de waterput.

BIBLIOGRAFIE

- CUYT G. 1983: Gallo-Romeinse en middeleeuwse houtbouwsporen te Wijnegem. In: *Conspectus MCMLXXXII*, *Archaeologia Belgica* 253, Brussel, 61-64.
- CUYT G. 1984: Gallo-Romeinse en middeleeuwse houtbouwsporen te Wijnegem. In: *Conspectus MCMLXXXIII*, *Archaeologia Belgica* 258, Brussel, 126-130.
- CUYT G. 1985: De inheems-Romeinse nederzetting te Wijnegem, *Archaeologia Belgica* n.r. 1-2, Brussel, 67-70.